

Qua auccuntur variis desiderii. Nova semper discere cupientes.

Semper discetes, & nunquam ad scientiam veritatis pervenientes. Quia nihil definitum tenent: quisque traditiones vult tenere diversas, non probatas. Ab uno enim dicta ab alio delstruuntur.

Quemadmodum autem Jannes, & Jambres resistunt Moysi: ita & hi resistunt veritati. Sicut illi per magicæ artis prætigiis: ita & isti per argumentorum fallaciam. Simulque ostendit Moysen veritatis fuisse doctorem, adversus obtractatores veteris testamenti.

Homines corrupti mente: reprobi circa fidem. Tam moribus corrupti, quam circa fidem reprobi.

Sed ultra non proficiunt. De omnibus hæreticis dicit, sed de his quos tunc citò noverat in spiritu destruendos. Ceterum ipse inferius quosdam in pejus profecisse prædixit.

Inspicientia enim eorum manifesta erit omnibus: sicut & illorum fuit. Confessi sunt fe Dei digito superatos.

Tu autem affecutus es meam doctrinam: institutionem, propositum, fidem, longanimitatem, dilectionem, patientiam. Plus tibi crede de me quam illis: sive idcirco tibi non timeo, quia scio te doctrinam, & virtutem meam optimè cognovisse.

Persecutiones, passiones: qualia mihi facta sunt Antiochie, Iconii, Lystris: quales persecutiones sustinui. Ex his potuisti cognoscere, me nihil propter homines facere, qui tanta sum passus.

Et ex omnibus eripuit me Dominus. Ita & te de omnibus eripiet, si sequaris.

Et omnes qui pie volunt vivere in Christo Jesu, persecutionem patientur. Non solum ego, sed & omnes qui non occidunt animas in adulando. Timendum ergo nobis est, ne non pie vivamus, qui nihil patimur propter Deum.

Mali autem homines, & seductores proficiunt in pejus, errantes, & in errorem mittentes. Hoc de adulatoribus dicit, qui dum à stultis hominibus diliguntur, magis decepti decipiunt: sive de hæreticis accipiendum.

Tu verò permansisti in his qua didicisti. Nolo ista te terreat, vel seducant.

Et credita sunt tibi. A Deo per nos. Sciens à quo didicisti. Et quia ab infantia sacras literas nosti. Sive à vero Apostolo, sive per legem à Deo.

Quæ te possunt instruere ad salutem, per fidem qua est in Christo Jesu. Sine fide enim Christi, jam non sufficiunt ad salutem.

Omnes enim scriptura divinitus inspirata, utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, ad erudiendum in justitia: ut perfectus sit homo Dei ad omne opus bonum instructus. Ideo data est legis instructio, ut ejus consilio cuncta facientes, justè justa faciamus.

Caput IV.

TESTIFICOR coram Deo & Christo Jesu, qui iudicaturus est vivos & mortuos: & per adventum ipsius, & regnum ejus. Contestatur illum per universa quæ credit religio Christiana, ut verbum Dei instanter annunciet. Qui iudicaturus est vivos & mortuos. Quia vivos inveniet, mortuos suscitabit.

Prædica verbum: instà opportune, importune. Opportunum est, libenter audire. Importunum est, invito prædicare.

Argue, obsecra, increpa in omni patientia, & doctrina. Argue peccantes, contestare nec peccent. Increpa resistentes: sed hæc omnia cum patientia, & secundum doctrinam.

Erunt enim tempus cum sanam doctrinam non suscipiant. Veram & perfectam: sicut Israel audire noluit Prophetas.

Sed ad sua desideria concervabunt sibi magistros. Tales magistros inquirent, qui ea dicunt quæ ipsi audire desiderant: securi delinquant.

Explicit Commentarius in secundam Epistolam ad Timotheum.

Præcipientes auribus. Qui delectare desiderant, non compungere.

Et à veritate quidem auditum avertent: ad fabulas autem convertentur. A veritate legis, quæ vitia damnat: ad rationes humanas, quæ Deum ut piùm non vindicaturam esse concinnant.

Tu verò vigila: in omnibus labora. Quæ ad utilitatem pertinent audientium.

Opus fac Evangelista. Verbum tuum, operibus conformetur.

Misererem tuum imple: sobrius esto. Episcopatus scilicet. Non enim semper ero in corpore, ut valeam commone.

Ego enim jam delibor, & tempus resolutionis meæ instat. Mortem suam, sacrificium Deo futurum dixit, ut cum ad martyrium provocet.

Bonum certamen certavi, cursum consummavi. Modo jam confidenter hoc dicit, in extremo vite limite constitutus: comparatione autem utitur in agone certantium.

Fidem servavi. Fidem suscepti officii in finem usque servavi.

In reliquo reposita est mihi corona justitiæ: quam reddet mihi Dominus in illa die iustus iudex. Qui novit me usque ad mortem pro justitiâ dimicasse.

Non solum autem mihi. Quia non personis debetur meritum, sed labori.

Sed & his qui diligunt adventum ejus. Qui gaudent adventum Domini libenter expectent.

Festina ad me venire cito. Demas enim me dereliquit, diligens hoc sæculum, & abiit Thessalonicam. Necesse erat ut diligens sæculum, non amantem sæculum relinqueret. Omne enim animal ad sibi simile conjungitur.

Crescens in Galatiam. Titus in Dalmatiam: Lucas est mecum solus. Isti missi sunt, non deseruerunt.

Marcum assume, & adduc tecum: est enim mihi utilis in ministerio. Tychicum autem misi Ephesum. Verbi Dei, vel cujuslibet necessitatis.

Penulam quam reliqui Troade apud Carpum, veniens affer tecum, & libros, maxime autem & membranas. Non dixit penulam meam: potuit enim conversus aliquis ad pedes ejus, inter cætera imposuisse vendendam.

Alexander ararius multa mala mihi ostendit: reddet illi Dominus secundum opera ejus. Quoniam verbis Dei resistit: cum habebant rationem.

Quem & tu devota. Monet caveri latrantes. Valde enim resistit verbis nostris. Si noluerit resistit, quanto magis tuis?

In prima mea defensione nemo mihi affuit, sed omnes me dereliquerunt: non illis imputetur. Quando primum cepi Evangelium defendere.

Dominus autem mihi assistit, & confortavit me. Cum dicit sibi Dominum in omnibus affuisse: ne timeat cohortatur.

Ut per me prædicatio impleatur: & audiant omnes gentes: Non quod ego mori timerem.

Et liberatus sum de ore leonum. Persecutoris. Liberavit me Dominus ab omni opere malo. Ab insidiantium malignitate.

Et salvum faciet in regnum suum caeleste. Quomodo hic liberat, ita in regnum ducit.

Cui gloria in secula seculorum: Amen. Saluta Priscum & Aquilam, & Onesiphori domum. Erastus remansit Corinthi. Ob hæc omnia.

Traphimum autem reliqui infirmum Milei. Festina ante hyemem venire. Salutant te Eubulus, & Pudens, & Linus, & Claudia, & fratres omnes. Hic probatur quia non propter sanitate carnalem tantum Apostoli curabant, sed ut etiam signa monstrarent: quia hic suum discipulum non curavit.

Dominus Jesus Christus cum spiritu suo. Quia carne mortuus, spiritaliter vivis.

Gratia vobiscum. Amen.

COMMENTARI I IN EPISTOLAM AD TITUM

Caput I.

PAULUS servus Dei. Non peccati. *Apostolus autem Jesu Christi. Non omnis servus Apostolus. Ideo autem Christi: quia ab ipso missus fuerat prædicare. Secundum fidem electorum Dei, & agnitionem veritatis: quæ secundum pietatem est in spem vitæ æternæ. Secundum eam fidem, quæ credentes electi sunt, cum cognoscerent veritatem: quæ agnitio non ex merito est, sed ex dominica veritate.*

Quam promisit, qui non mentitur, Deus. Si non mentitur, non exhibet aliud quam quod promisit, justis, scilicet, & injustis: quamvis hominibus durum esse videatur.

Ante tempora secularia. Ante omnia tempora apud se proposuit per filium salvare credentes.

Manifestavit autem temporibus suis verbum suum. Tunc manifestavit consilium suum, quando præsererat factum esse, omnem scilicet mundum à justitia diversum.

In prædicatione: quæ credita est mihi secundum præceptum Salvatoris nostri Dei. Quo Paulum & Barnabam segregare præcepit, ut gentibus prædicarent.

Tito dilecto filio, secundum communem fidem: Gratia & pax à Deo Patre & Christo Jesu Salvatore nostro. Secundum fidem filius, non natura.

Hujus rei gratia reliqui te Creta: ut ea quæ defunt, corrigas: & constituas per civitates presbyteros: sicut & ego disposui tibi. Quæ defunt, recto tenore corrige: & tunc denique presbyteros poteris ordinare, cum omnes in Ecclesia fuerint recti.

Si quis sine crimine est, unius uxoris vir. Notandum quod in sacerdotibus etiam aliis licita prohibentur.

Filios habens fideles, non in accusatione luxuria: aut non subditos. Ne non possit audenter corripere delinquentes: sive ut experimentum ejus doctrinæ, de domus suæ disciplina noscatur.

Oportet enim Episcopum sine crimine esse. Ipsum dicit Episcopum quem superius presbyterum nominavit.

Sicut Dei dispensatorem. Si ergo humanarum legum dispensatores presbyteri quaeruntur, & justis quales esse debent qui divina jura dispensant?

Non superbum, non iracundum, non vinolentum, non percussorem, non turpis lucri cupidum. Non debet discipulus Christi percutere: qui percussus est, & non repercutit. Non turpe lucrum adulando lætari: terrenum scilicet, qui cælestia & divina promittit.

Sed hospitalem. Primò vitia damnavit, ut virtutes infereret, secundum consuetudinem scripturarum.

Benignum. Ut hospites non cum tristitia, sed cum benevolentia suscipiat.

Sobrium, justum, sanctum, continentem. Incontinentiam vel continentiam nunquam Apostolus, nisi in causa luxuriæ: justum iudicio, continentia sanctum: ne quia unius uxoris fecerat mentionem, locum incontinentiæ dedisse putaretur.

Amplèctentem eum qui secundum doctrinam est fidelem sermonem. Diligentem doctrinam, & semper inde loquentem non fabulas seculares & vanas.

Ut potens sit exhortari in doctrina sana: & eos qui contradicunt arguere. Talis eligendus est, qui exhortari possit, & contradicentes arguere in doctrina sana, quæ sanat audientes, sive quæ nulla fallitate corrupta est.

Sunt enim multi etiam inobedientes, vaniloqui & seductores. Apostolica doctrinæ non obtemperantes, & ad nullum profectum loquentes.

Maximè autem qui de circumcissione sunt. Qui humanas potius traditiones observant, quam divina mandata.

Quos oportet redargui, qui universas domos subvertunt, do-

centes qua non oportet, turpis lucri gratia. Quæ jam superflua temporibus Christi: ceremonias autem Judæorum ab eis doceri dicit.

Dixit quidam ex illis proprius ipsorum Prophetæ. Callimachus scilicet. Vide quales sunt, qui etiam à suis tale testimonium promerentur.

Cretenses semper mendaces: Amantes mentiri, noxii oratores, pariter otiosi.

Mala bestia: ventres pigri. Ideo ferias, & otia libenter admittunt.

Testimonium hoc verum est. Quam ob causam, increpa illos dure, ut sani sint in fide: non imitantes Judæicis fabulis, & mandatis hominum. Traditionibus humanis, de quibus Dominus in Evangelio Judæis loquitur: secundum Isaiam, Dominum non in corde, sed in labiis honorantes.

Aversantium se à veritate. Novi scilicet testamenti. Omnia munda, mundis. Quia adhuc secundum legem immunda vocabantur.

Coinquinatis autem & infidelibus. Coinquinati, & infideles sunt, qui non credunt jugum legis à collo credentium Dominum abstulisse: id est, omnia quæ temporaliter fuerant instituta.

Nihil est mundum. Eorum quæ in scientia eorum immunda judicantur.

Sed inquinata sunt eorum, & mens, & conscientia. Etiam in hoc ipso.

Confitentur se nosse Deum, factis autem negant. Se melius Christum dicunt nosse ut ex lege promissum: sed factis ejus adventum negant: cum se sine legis auxilio putant justificari non posse.

Cum sint abominati & increduli: & ad omne opus bonum reprobi. In sola confessione legis religiosiores se dicunt, cum illa non faciant quæ quaeruntur.

Caput I I.

TU autem loquere qua decet sanam doctrinam. Quæ ad vitam pertinent Christi.

Senes: ut sobrii sint, pudici, prudentes, sani in fide, in dilectione: in patientia. Hic senes ætate, & ordine possunt intelligi, Ecclesiæ præcipue seniores, quibus omnibus forma præbere necesse est.

Anus similiter. Quæ ad aliarum eligebantur exemplum.

In habitu sancto: non criminatrices. Habitus enim non sanctus est, de quo alibi dicit: Non tortis crinibus, & reliqua.

Non multo vino servientes. Sed parvo utentes. Bene docentes, ut prudentiam doceant. Docere illis permittit, sed feminas: & hoc non in Ecclesia, sed privatim.

Adolescentulas, ut viros suos ament, filios suos diligant prudentes, castas, sobrias. Non alienos: sive ideo dicit: ne aliæ quæ continent erant, non diligerent viros suos: & verbum Dei tanquam dissidium prædicans culparetur.

Domus curam habentes. Ne viros suos in aliquo contristarent.

Benignas, subditas viris suis: ut non blasphemetur verbum Dei. Ne vel ipse blasphemet, si gentes sunt, vel alii videntes eas peiores effectas quam fuerant ante fidem.

Juvenes similiter hortare, ut sobrii sint. Auferentes ab eis causam luxuriæ.

In omnibus. Quæ junguntur, sive non solum corpore, sed & mente.

Teipsum præbe exemplum bonorum operum. Ne exemplum detestras verbum: & ut audenter corripias delinquentes.

In doctrina, in integritate, in gravitate. Quo solum-

modo doceri potest: integritas vero nec muneribus corruptitur, nec acceptione personæ.

Verbum sanum, irreprehensibile. Nullius adulationis acceptione languens.

Ut is qui ex adverso est vereatur: nihil habens malum dicere de vobis. Qui tibi potest contradicere, si quid in te tale notaverit.

Servos dominis suis subditos esse, in omnibus placentes. Quæ imperant iusta.

Non contradicentes. Ne murmurationem facientes, & mercede privemini, & homines exitatis ingrati.

Non fraudantes, sed in omnibus fidem bonam ostendentes. Sive in his quæ illis conceduntur, sive ut in opere ostendant bonum esse quod credunt.

Ut doctrinam Salvatoris nostri Dei ornent in omnibus. Dum eorum operibus laudantur.

Apparuit enim gratia Dei, & Salvatoris nostri omnibus hominibus. Nullam conditionem excipit.

Erudians nos: ut abnegantes impietatem, & secularia desideria. Seculare est omne desiderium carnale, & omnis habitatio temporalis.

Sobriè. Perfecit, Domino dicente: Attendite ne graventur corda vestra in crapula, & ebrietate, & curis huius vite.

Et iustè & piè vivamus in hoc seculo. Iustitia non temperatur, nisi pietas adjungatur.

Expectantes beatam spem. Qui ejus mandata servaverint.

Et adventum gloriae magni Dei, & Salvatoris nostri Jesu Christi. Spiritum dicit magnum Deum, quia ipsius expectamus adventum.

Qui dedit semetipsum pro nobis, ut nos redimeret ab omni iniquitate, & mundaret sibi populum acceptabilem, sectatorem bonorum operum. Quia se dedit, caveamus ne beneficium ejus inane & irritum faciamus.

Hæc loquere & exhortare. Omnis sermo tuus in hac exhortatione consistat.

Et argue cum omni imperio. Acriter argue eos qui ita non vivunt.

Nemo te contemnat. Talem te exhibe, ne contemni possis. Vita enim auctoritatem tribuit verbo.

Caput III.

ADMONE illos, principibus & potestatibus subditos esse: dicto obedire: ad omne opus bonum paratos esse. Non ad aliquod malum.

Neminem blasphemare. Ne illos quidem qui merentur. *Non litigiosos esse, sed modestos.* Ne vicem reddendo provocent litem.

Explicit Commentarius in Epistolam ad Titum.

COMMENTARIUM IN EPISTOLAM AD PHILEMONEM

Caput unicum.

PAULUS vinculus Christi Jesu, & Timotheus frater.

In carcere vel in catenis. *Philemoni dilecto adjutori nostro: & Apphia sorori charissima.* In Evangelio adjutrici. Apphia vero soror vel conjux creditur.

Et Archippo commilitoni nostro. Hic diaconus erat, de quo ad Colossenses ait: Dicite Archippo: Vide ministerium quod accepisti ut illud impleas.

Et Ecclesie, quæ in domo tua est: Gratia vobis, & pax à Deo Patre nostro, & Domino Jesu Christo. Cum omni gratiarum actione, & cum gaudio exorat.

Gratias ago Deo meo, semper memoriam tui faciens in ora-

tionibus meis, audiens charitatem tuam & fidem. Quæ nobis in bonis operibus innotescit.

Quam habes in Domino Jesu, & in omnibus sanctis. Qui diligit caput, necesse est eum omnia diligere membra.

Ut communicatio fidei tue evidens fiat in agnitione operis boni in Christo Jesu. Omnes sanctos diligis, intantum ut omnes boni nostri rum in Christo evidenter te fidelem esse cognoscant.

Gaudium enim magnum habui, & consolationem in charitate tua: quia viscera sanctorum requieverunt per te frater. Quos hospitio recipiens refecisti.

Propter quod multam fiduciam habens in Christo Jesu, imperandi tibi. Cum nobis causa ipsius dederit fiduciam imperandi, tamen charitate faciendi obsecrare maluimus quam jubere.

Quod

Quod ad rem pertinet. Quod ad rem pertinet rei Christianæ.

Propter charitatem magis obscuro cum sis talis ut Paulus senex: nunc autem & vinculus Jesu Christi. Moribus talis, qualis ille, qui in senectute etiam pro Christo vincula non recusat.

Obsecro te pro meo filio quem genui in vinculis Onesimo, qui tibi aliquando inutilis fuit: nunc autem, & mihi & tibi utilis, quem remisisti tibi. Quando erat gentilis vel carnalis.

Tu autem illum ut mea viscera suscipe. Velut filium nostrum charissimum.

Quem ego volueram tecum detinere, ut pro te mihi ministraret in vinculis Evangelii. Ex hoc cognosce qualis sit, qui mihi ita placuit ut tua vice ministraret.

Sine consilio autem tuo nihil volui facere. Ita loquitur ut eum ad ipsum remittat, sive ut magis ejus utilitas commendetur.

Ut ne velut ex necessitate bonum tuum esset, sed voluntarium. Notandum quod neminem voluerit necessitate boni aliquid facere, ne mercedem amitteret.

Explicit Commentarius in Epistolam ad Philemonem.

ERASMI ARTIS ANNOTATIO IN EPISTOLAM AD HELIODORUM.

CÆTERUM quando divus Hieronymus in proxima Epistola fatetur in hac re rhetorum stolis luisse, fortasse non alienum fuerit artis quoque rationem, quam sequutus est, indicare: sed paucis, neque nimis anxie, ne duo pariter incommoda nos sequantur: ut & molesti sumus lectori, & salubribus huius viri præceptis pondus ac fidem detrahamus. Minus enim movere solent animos, quæ non ex animo, sed ex arte scripta putantur. Atque ut primum de argumenti genere non nihil attingamus, exhortatorium est, sicut antè dictum. Id adeo confine est suasio, ut Aristoteles non putarit ab eo separandum. Tameñ meo iudicio non parum interest. Suademus enim, ut quis velit: hortamur, ut audeat & possit. Suademus hæsitanti, hortamur cessantem. Suademus, cum offendimus quid expediat fieri: hortamur, cum addimus animum. Cum enim imperator commissurus cum hoste, militem exhortatur: non hoc agit, ut miles intelligat esse pugandum, sed addit calcar, ut quod vult, audeat & possit. Quamquam partes ferè conveniunt utriusque generis, nempe, honestum, laudabile, tutum: possibile, necessarium, facile, jucundum, & si quæ sunt alia. Ab his enim omnis argumentatio petitur. Habet hoc peculiare exhortatio, quod ardentior est, & multum laudis habet admixtum, qua tamen hic non utitur Hieronymus. Duabus enim rebus homines potissimum extimulantur, laudis amore, & ignominia metu. Sunt autem huiusmodi libelli nihil aliud quam Christianæ declamationes. Etenim cum viderent eloquentiam rem esse pulcherrimam, simul & utilissimam, neque decorum existimarent, inter prophanos rhetores, in nugacissimis argumentis exerceri: videlicet an Isthmum debeat interdicti: an Alexander Oceanum ingressus longius progredi debeat: totam declamandi rationem, sicuti Socrates Philosophiam, ad morum institutionem traxerunt: quoque res magis esset seria, mutato declamationis nomine, libellos, aut Epistolas vocaverunt: ut eadem opera geminam utilitatem consequerentur, dum & eloquentiam exerceret, quæ citissime arefcit, ut ait M. Tullius, & salubribus monitis ad pietatem exhortantur.

Quanto studio. Quoniam in hoc genere non adhibetur exordium, cuiusmodi solet in genere judiciali: nec opus est narratione, sicuti testatur & Quintilianus: & tamen oportet unicuique rei aliquid esse initium, Hieronymus ferè semper propositionem, qua summam rei complectitur, cum

Tom. V.

Forstam enim idgo discessit ad horam à te, ut in æternum illum reciperes. Fortè hoc Dei providentia procuravit.

Jam non ut servum, sed pro servo charissimum fratrem. Jam enim non quasi ex necessitate servus, sed quasi frater voluntarius.

Maximè mihi: quanto autem magis tibi, & in carne & in Domino. Cui & carnaliter, & secundum fidem debet obsequium.

Si autem aliquid nocuit tibi, aut debet, hoc mihi imputa. Ego Paulus scripsi mea manu: ego reddam: ut non dicam tibi, quod & te ipsum mihi debes. Ita frater ego te fruor in Domino: refice viscera mea in Christo. Confidens in obedientia tua scripsi tibi: sciens quoniam & super id quod dico facies. Simul autem & para mihi hospitium. Nam spero per orationes vestras denari me vobis. Hic ostenditur quia prima vice sit ex urbe dimissus.

Salutat te Epaphras concaptivus meus in Christo Jesu: Marcus, Aristarchus, Demas & Lucas adjutores mei. Gratia Domini nostri Jesu Christi cum spiritu vestro. Amen. Non alicujus criminis causa, sed fidei societate.

aliqua narrationis specie conjungit. Cum enim exponit quem admodum Heliodorus in æternum abeuntem se sit persequutus: utque ipse frustra illum rogaverit, ut secum maneret, narratio quedam est. Deinde cum ait, hoc se literis agere, ut relictis urbibus eremum petat, propositio est. Nec in his tamen friget, verum ardet ubique divus Hieronymus, vir acris, ut apparet, ingenii, & in utramque partem vehementis. Laudat enim ardentem quos amat: inlectatur acriter quibus infensus est. Mirum est autem quibus numeris omnem orationem componit, quibus periodis omnes absolvit sententias. Itaque membris, incisis, comparibus structa sunt omnia. Quanto studio & amore contenderim, usque ad eum locum, verum tu, gemina periodus est, sex absoluta membris. Rursus has duas, alia tertia cumulavit, quæ duobus membris, & quatuor constat incisis. Verum hæc quoniam perpetua sunt, non est sententia persequi.

Tacerem? Eleganter miscuit dubitationem cum subjectione. Est autem pariter & dilemma. Subiungit in singulis partibus singulæ sententiæ, sed ad personam accommodatæ, quas ita possit absolute dicere: Nemo quod ardentem vult, dissimulare potest. Et non audit, qui non amat: & amor amici absentis desiderio cruciatur.

Inviro, jam propera. Hæc est propositio, qua summam argumenti exponit.

Nolo pristinam necessitudinem. Hoc est caput & veluti limen argumentationis, id agens, quod in altera divisionis judicialis parte solet. Primum enim amolitur ea, quæ videbantur illum ab eremo posse detertere: Affectus amicorum & parentum: Difficultas peregrinationis longinquæ: Amor & commoditas divitiarum. Porro partes has enthymematibus complectitur.

Affatim dives. Et hanc partem clausit epiphonemate, sicuti ferè gaudet claudere omnes, non solum exordia, sed & transitiones & narrationes, & argumentationes, & si quid aliud est, quod periodum atque orbem aliquem habet. Facit autem hoc epiphonema gratius *καρρίσιμος*, accessio, quæ est in vocibus inter se pugnantibus, pauper & dives.

Sed quid ago? Aptè per correctionem ingressus est primam argumentationis partem, nempe de affectibus amicorum. Admiscet & sententiam: Debet amor læsus irasci: quamquam quicquid usquam loquitur divus Hieronymus, ferè sententia est. Notat autem hoc Quintilianus in declamando,

A a a a